

§ 12.

Denne Lov, der træder i Kraft den 1. Oktober 1925, gælder ikke for Færøerne, dog at Regeringen skal være bemyndiget til at sætte Loven i Kraft for disse Øer med de Lempelser, som Forholdene maatte paakræve. Samtidig med nærværende Lovs Ikrafttræden ophæves Lov Nr. 62 af 12. Februar 1919 om Indførelse af 8 Timers Arbejdsdagen i Fabrikvirksomheder med Døgndrift.

Senest 3 Aar efter Lovens Ikrafttræden bliver der af Socialministeren at forelægge Rigsdagen et Forslag til Lovens Revision.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Som anført i Bemærkningerne til det samtidigt hermed fremsatte Forslag til Lov om Bemyndigelse for Regeringen til at ratificere den paa den første internationale Arbejdskonference i Washington i Efteraaret 1919 vedtagne Konvention om Fastsættelse af Arbejdstiden i industrielle Virksomheder blev det i Konventionen som Hovedregel fastsat, at Arbejdstiden i industrielle Virksomheder med de i Konventionen fastsatte Undtagelser ikke maa overstige 8 Timer om Dagen og 48 Timer om Ugen.

For Danmarks Vedkommende var Spørgsmaalet om Lovfæstelsen af 8 Timers Arbejdsdagen, allerede inden den omtalte Konference traadte sammen, taget op til Behandling af Regeringen, idet Indenrigsministeriet 1. Februar 1919 havde nedsat en Kommission »med det Formaal at søge indført en lovbestemt Arbejdstid for alle Lønarbejdere«, medens Ministeriet samtidigt udtalte overfor Kommissionen, at den lovbestemte Arbejdstid som Regel burde være paa 8 Timer i Døgnet. Kommissionen bestod foruden af Formanden, Departementschef i det statistiske Departement Adolph Jensen, af Formanden for Arbejdsraadet, Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet og af en Række Repræsentanter for de interesserede faglige Organisationer. Kommissionen, der af Indenrigsministeriet fik oversendt den ovennævnte paa Konferencen i Washington vedtagne Konvention til Overvejelse, afgav i December 1920 til Ministeriet et Forslag til Lov om Arbejdstid for de ved Industri, Haandværk og lignende Virksomheder beskæftigede Arbejdere, hvilket Forslag i det store og hele fulgte Konventionens Bestemmelser, idet der dog ved Forslagets Udarbejdelse var taget Hensyn til de Bestemmelser om

Arbejderbeskyttelse, og navnlig Arbejdstid, der findes i Fabrikloven af 29. April 1913 og Døgndriftsloven af 12. Februar 1919. Som Grunde for en Nedsættelse af Arbejdstiden anførtes i Kommissionens Betænkning, at man herved undgaar en Udtømmelse af Arbejdernes Arbejdskraft, samt at Arbejderen kun, naar han faar tilstrækkelig Fritid, kan udnytte de Goder, der muliggøres af stigende Løn: Samliv med Familien, Deltagelse i det politiske Liv og Organisationsarbejdet og Uddannelse i faglig og almindennende Retning. Man fandt ikke, at den under 17. Maj 1919 mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Hovedorganisationer indgaaede Overenskomst om Indførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen gav tilstrækkelig Sikkerhed for Arbejdernes Krav om en Begrænsning af Arbejdstiden, idet Overenskomsten kunde bortfalde med kort Varsel. Da Regeringen ansaa det for ønskeligt, at Danmark ratificerede Washingtonkonventionen, blev der i Rigsdagssamlingen 1920—21 fremsat Forslag til Lov om Bemyndigelse for Regeringen hertil (Rigsdagstidende 1920—21, Tillæg A., Sp. 4457—66), idet man i Bemærkningerne til Forslaget henviste til Arbejdstidskommissionens Forslag. Forslaget, der blev henvist til Behandling i et Udvalg, blev imidlertid ikke ophøjet til Lov, idet Udvalget ikke fik tilendebragt Forhandlingerne inden Rigsdagssamlingens Afslutning.

Som Forholdene har udviklet sig, siden det nævnte Lovforslag var til Behandling i Rigsdagen, maa Ministeriet nu mene, at ganske de samme Grunde, som udtaltes i Arbejdstidskommissionens Betænkning, fremdeles taler for Gennemførelsen af en Lov om 8 Timers Arbejdsdag i Industri og Haandværk. Der er endda nu saa meget